

EL TRÀNSIT DE SANT BENET
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
21 DE MARÇ DE 2018
Gn 12, 1-4; Fl 4, 4-9; Jo 17, 20-26

Estimats preveres de les parròquies veïnes, i altres preveres i diaques concelebrants, germans de comunitat, escolans, germans i germanes pelegrins de Santa Maria:

Aquest fragment de l'evangeli que acabem d'escoltar, constitueix una part important del testament de Jesús. En el darrer sopar, el lliura als deixebles, als que ho eren en aquell moment i als que ho som al llarg dels temps. Són unes paraules centrades en l'amor fratern. Les expressa en forma de pregària: *Pare, que tots siguin u*. En un ser *u* que no sols comprèn la unió dels deixebles, ells amb ells, sinó també la dels deixebles amb Jesús i amb el Pare celestial: *que siguin u i estiguin en nosaltres, Pare, com vós esteu en mi i jo en vós*. Aquest amor fratern, diu encara Jesús, serà un signe per als altres, farà conèixer que ell és l'Enviat de Déu i també l'amor entranyable que Déu té per als qui deixen entrar Jesús en les seves vides.

Jesús, a més, vol que aquesta comunió en l'amor no s'acabi amb la mort, sinó que tingui continuïtat en la vida eterna. Per això demana que sigui concedit als deixebles de participar de la seva *glòria, vós me'ls heu donat –diu–; vull que estiguin amb mi [...] i vegin la meva glòria*.

Avui celebrem el dia que això es va fer realitat per sant Benet. Ell havia volgut seguir el Crist pels camins de l'Evangeli en la vida monàstica, per això havia après a “no anteposar absolutament res a l'amor del Crist” (RB 4, 21): Després havia aplegat uns germans per compartir amb ells la pregària, el treball i l'amor fratern. En una paraula, per ser *u* entre ells i amb el Crist en una escola espiritual “del servei diví” (RB Pròleg, 45) amb l'Evangeli per guia (cf. RB Pròleg 21). El seu anhel era “veure Aquell que l'havia cridat al seu Regne”, Jesucrist (cf. RB *ibidem*). I al final dels seus dies, li va ser concedit d'estar amb ell per sempre i de veure eternament la seva *glòria* de ressuscitat.

Abans, però, sant Benet volgué deixar també als seus deixebles un testament espiritual. És tot el capítol 72 de la seva Regla. Hi obre el cor i parla del que viu en el més íntim d'ell mateix: que Déu és amor (cf. 1Jo 4, 8) i que qui vol sincerament viure per a Déu s'afanya a avançar vers l'amor perfecte. Ho fa amb un zel ardent per les coses que porten a Déu. Un zel que se sintetitza en l'amor, d'una manera semblant al que deia Jesús a l'evangeli. Per tal de facilitar-ne el record, sant Benet desglossa aquest amor en unes frases breus i invita a posar-les en pràctica “amb un amor ferventíssim”. Una invitació que no és sols per als monjos, sinó que és patrimoni de l'Església tant d'occident com d'orient.

Comença dient que hem d'avançar a honorar-nos els uns als altres, no a causa del mèrits humans que uns i altres puguem tenir, sinó a causa de la dignitat de tota persona humana, de la grandesa de ser filla de Déu. Honorar vol dir un plus en l'amor que comprèn el respecte, un tracte deferent, una disponibilitat a servir. Després diu que ens hem de “suportar amb una gran paciència les febleses, tant físiques com morals”; és a dir, que hem d'estimar els altres i sostenir-los en les seves flaqueses, en els seus defectes, en els seus moments baixos, fent-los costat perquè no defalleixin. I això d'una manera perseverant, “amb una gran paciència” –diu–, encara que les flaqueses per edat, per malaltia, per debilitat, per incoherència es repeteixin una

vegada i una altra. El deixeble de Jesús ha de renovar confiadament cada dia els seu amor abnegat als altres perquè sap que el Senyor és pacient i el renova, també, cada dia.

En tercer lloc, sant Benet diu que ens hem d'obeir els uns als altres amb emulació; tant com dir que hem de saber discernir la voluntat de Déu en la paraula i les necessitats de cada germà o germana. Com a conseqüència d'això, sant Benet continua dient: "que ningú no busqui allò que li sembla útil per a ell, sinó més aviat el que ho sigui per als altres", es tracta que l'amor destrueixi l'egoisme, de manera que ajudem d'una manera ben gratuïta, pel bé de l'altre, sense esperar treure'n un profit. En aquest corrent d'amor, sant Benet hi situa, també, els pastors de les comunitats i diu que han de ser estimats "amb un amor sincer i humil".

Resumeix tot això, en una altra màxima: "que practiquin desinteressadament la caritat fraterna"; l'amor, el servei, l'ajuda a l'altre s'ha de viure en l'oblit total d'un mateix, tal com Jesús ho va fer fins al final, i, per tant, amb els mateixos sentiments d'humilitat, d'amor i de servei que va tenir ell. Qui és, però, "l'altre", el destinatari de tot aquest amor fratern? Tothom: familiars, companys de treball, d'estudi o de lleure, ancians i joves, els qui no pensem com nosaltres, persones que estan al llindar de la pobresa o que tenen pensions baixes, joves sense treball, ancians i malalts, persones que la societat margina o descarta, immigrants i refugiats... "L'altre" que hem d'estimar és tot ésser humà.

Després de les cinc màximes horitzontals, centrades en l'amor fratern que crea unitat, sant Benet alça la mirada i parla d'estimar Déu amb un amor respectuós i confiat i de no anteposar res absolutament al Crist. En altres paraules, l'amor fratern, tal com deia Jesús en l'evangeli que hem llegit, ha d'estar centrat en l'amor a Déu i en l'amor a Jesucrist, estimat per damunt de tot i fent que sigui el centre de tot altre amor.

A l'evangeli d'avui, Jesús acabava les seves paraules expressant el desig que els qui hem cregut en ell puguem estar amb ell a la seva *glòria*. També sant Benet acaba el seu testament espiritual demanant que el Crist "ens dugui tots junts a la vida eterna". Igual com Jesús, ho expressa com un desig i com una pregària per tal que tots puguem arribar a participar de la *glòria* units en la comunió fraterna.

L'Eucaristia és, precisament, un moment fort de comunió fraterna entre els qui ens hem aplegat entorn del Crist per acollir els dons del seu amor. I és, també, un tast de la *glòria* futura a la qual estem cridats.